

I

Ik was druk bezig de drankflessen netjes op de klaptafel achter de draagbare bar neer te zetten toen Halleigh Robinson kwam aanrennen. Haar gewoonlijk liefvallige gezicht was nu rood aangelopen en betraand. Aangezien ze al over een uur ging trouwen en nog steeds een spijkerbroek en een t-shirt droeg, wist ze onmiddellijk mijn aandacht te trekken.

‘Sookie!’ riep ze, terwijl ze om de bar heen liep. ‘Je moet me helpen.’

Ik had haar al geholpen door me in mijn barmeisjesoutfit te hijsen in plaats van de mooie jurk die ik had willen dragen. ‘Tuurlijk,’ zei ik, in de veronderstelling dat ze een speciale cocktail wilde. Als ik haar gedachten had afgeluisterd, zou ik wel beter hebben geweten. Maar ik wilde mijn beste beentje voorzetten en schermde me dus uit alle macht af. Telepaat zijn is geen lolletje, vooral niet bij zo’n stressy gelegenheid als een

dubbele bruiloft. Ik had er als gast naartoe zullen gaan, niet om voor barkeepster te spelen. Maar de barkeepster van de cateraar had een ongeluk gehad toen ze op weg was naar Shreveport, waarna Sam, die door E(E)E aan de kant was gezet toen ze per se hun eigen barkeeper wilden gebruiken, plotseling toch weer werd ingehuurd.

Het was een teleurstelling dat ik achter de bar zou staan in plaats van ervoor, maar voor een bruid moest je iets overhebben op haar speciale dag. 'Wat kan ik voor je doen?' vroeg ik.

'Ik wil graag dat je mijn bruidsmisje bent,' antwoordde ze. 'Eh... wát?'

'Tiffany is flauwgevallen toen meneer Cumberland de eerste serie foto's had gemaakt. Ze is nu op weg naar het ziekenhuis.'

Het was een uur voor de bruiloft en de fotograaf had geprobeerd een aantal groepsfoto's af te handelen. De bruidsmisjes en -jonkers waren al helemaal uitgedost. Halleigh zou zich in haar trouwjurk moeten hijsen, in plaats van hier te staan in haar spijkerbroek, met krulspelden in haar haar en met een onopgemaakt, behuuld gezicht.

Wie zou daartegen kunnen?

'Je hebt de juiste maat,' zei ze. 'En Tiffany's blindedarm moet er waarschijnlijk uit. Dus wil je alsjeblieft de jurk aanpassen?'

Ik wierp een blik op Sam, mijn baas.

Sam glimlachte naar me en knikte. 'Toe maar, Sook. We gaan toch pas officieel na de bruiloft open.'

Zodoende ging ik met Halleigh mee naar Belle Rive, het landhuis van de familie Bellefleur, dat onlangs min of meer in zijn oude glorie was hersteld. De houten vloeren glommen, de harp naast de trap fonkelde van het verguldsel en het zilverwerk op het grote dressoir blonk van het poetsen. Overal liepen obers in witte jassen rond, met het E(E)E-logo in sierlijke zwarte letters op hun tuniek. Extreme(Iy Elegant) Events was

de grootste exclusieve cateraar van Amerika geworden. Er ging een steek door mijn hart toen ik het logo zag, want mijn afwezige vent werkte voor de bovennatuurlijke afdeling van E(E)E. Maar ik kon niet lang stilstaan bij de pijn, omdat Halleigh me in een noodtempo mee de trap op sleurde.

De eerste slaapkamer zat vol vrij jonge vrouwen in goudkleurige jurken die zich om Halleighs aanstaande schoonzus Portia Bellefleur verdrongen. Halleigh stooft langs de deur en ging de tweede kamer links ervan binnen. Die zat ook vol jonge vrouwen, maar deze waren gekleed in nachtblauw chifon. Het was een puinhoop in de kamer; overal slingerden de gewone kleren van de bruidsmisjes. Bij de westmuur stond een make-up- en kaptafel die werd beheerd door een gelaten vrouw in een roze schort met een krultang in de aanslag.

Halleigh stelde iedereen razendsnel aan elkaar voor. 'Meiden, dit is Sookie Stackhouse. Sookie, dit is mijn zus Fay, mijn nicht Kelly, mijn beste vriendin Sarah en mijn andere beste vriendin Dana. En dit is de jurk. Het is een maatje zesendertig.'

Ik stond versteld dat Halleigh de tegenwoordigheid van geest had gehad om Tiffany de bruidsmisjesjurk afhandig te maken voordat ze naar het ziekenhuis werd afgevoerd. Bruiden zijn meedogenloos. Binnen enkele minuten was ik van mijn bovenkleding ontdaan. Ik was blij dat ik mooi ondergoed aanhad, want ik kreeg geen kans om me te bedekken. Wat zou het gênant zijn geweest als ik een slobberonderbroek vol gaten had aangehad! De jurk was gevoerd, dus een onderjurk had ik niet nodig, wat nog een meevaller was. Er was een reservepantry die ik aantrok, en daarna ging de jurk over mijn hoofd. Soms draag ik maat achtendertig, dus ik hield mijn adem in toen Fay de rits dichtdeed.

Als ik niet al te veel ademde, zou het moeten lukken.

'Super!' kraaide een van de vrouwen (Dana?) verrukt. 'Nu de schoenen.'

‘O god,’ kreunde ik toen ik ze zag. Het waren torenhoge hakken in dezelfde kleur als de nachtblauwe jurk. Ik schoof mijn voeten erin en zette me schrap voor de pijn. Kelly (geloof ik) gespte de riempjes vast, en ik ging staan. We hielden allemaal onze adem in terwijl ik eerst één stapje deed en toen nog een. De schoenen waren ongeveer een half maatje te klein. Een belangrijk halfje.

‘Ik hou het wel uit op de bruiloft,’ zei ik, en iedereen klapte.

‘Deze kant op dan maar,’ zei het Roze Schort. Ik ging in haar stoel zitten en kreeg over mijn eigen make-up nog een laag heen. Ook mijn haar werd opnieuw gedaan, terwijl de echte bruidsmisjes en Halleighs moeder de bruid in haar jurk hielpen. Het Roze Schort had veel haar om mee te werken. Ik schat dat ik het de afgelopen drie jaar hooguit drie keer heb laten bijknippen, en nu hangt het tot ver onder mijn schouderbladen. Mijn huisgenote Amelia heeft er een paar *highlights* in gezet, wat me heel goed staat. Ik ben blonder dan ooit.

Toen ik mezelf in de passpiegel bekeek, kon ik haast niet geloven dat ik in twintig minuten zo totaal veranderd was. Van barmeisje in een wit geplisseerd smokinghemd en een zwarte broek tot bruidsmisje in een nachtblauwe jurk – en nog zeven centimeter langer ook.

Jee, ik zag er geweldig uit. De jurk was precies mijn kleur, de rok had een lichte A-lijn, de korte mouwen zaten niet te strak en de hals was niet zo laag uitgesneden dat ik er slettig uitzag. Met mijn tieten ligt het gevaar van de sletfactor al gauw op de loer.

Ik werd ruw uit mijn zelfbewondering gehaald door de praktische Dana, die zei: ‘Goed opletten, dit is het draaiboek.’ Vanaf dat moment luisterde en knikte ik alleen maar. Ik bestudeerde een schemaatje en knikte weer. Dana was echt superefficiënt. Als ik ooit een klein land wilde binnenvallen, zou ik zorgen dat ik haar aan mijn kant had.

Tegen de tijd dat we behoedzaam de trap afliepen (lange jurken en hoge hakken gaan niet goed samen), was ik hele-

maal voorbereid en klaar voor mijn eerste gang naar het altaar als bruidsmisje.

De meeste vrouwen hebben dat voor hun zesentwintigste al een paar keer meegemaakt, maar Tara Thornton, de enige met wie ik goed genoeg bevriend was om als bruidsmisje te worden gevraagd, was stiekem getrouwd toen ik toevallig net even de stad uit was.

De andere bruiloftsgangers zaten beneden te wachten toen we de trap af kwamen. Portia's groep zou als eerste aan de beurt zijn. Als alles volgens plan verliep, stonden de twee bruidegoms en hun bruidsjonkers al buiten, want het duurde nog vijf minuten tot het moment suprême.

Portia Bellefleur en haar bruidsmisjes waren gemiddeld zeven jaar ouder dan Halleighs groepje. Portia was de grote zus van Andy Bellefleur, de politierechercheur van Bon Temps en Halleighs bruidegom. Portia's jurk was iets te uitbundig – bezet met zoveel parels en versierd met zoveel kant en lovertjes dat hij volgens mij zelfstandig rechtop kon staan – maar het was Portia's grote dag, dus mocht ze aan wat ze wilde. Al haar bruidsmisjes waren in het goud gekleed.

De boeketten van de bruidsmisjes waren allemaal op elkaar afgestemd – wit, donkerblauw en geel. De combinatie met het donkerblauw dat Halleigh voor haar bruidsmisjes had gekozen, was bijzonder geslaagd.

De bruiloftplanner, een nerveuze, magere vrouw met een grote bos donkere krullen, telde bijna hoorbaar de koppen. Toen ze zich ervan had overtuigd dat iedereen die ze nodig had aanwezig was, zwaaide ze de dubbele deur naar een enorme bakstenen patio open. We zagen de genodigden op het gazon met hun rug naar ons toe zitten op witte klapstoelen met een strook rood tapijt tussen de twee partijen. Ze zaten tegenover het podium waarop de priester bij een altaar stond dat met doeken en glimmende kandelaars was versierd. Rechts van de priester zat Portia's bruidegom Glen Vick te wachten,

met zijn gezicht naar het huis gekeerd. En dus ook naar ons. Hij zag er heel erg nerveus uit, maar hij glimlachte. Aan weerszijden van hem stonden zijn bruidsjonkers al klaar.

Portia's gouden bruidsmisjes kwamen de patio op, en een voor een begonnen ze aan hun gang naar het altaar door de keurig verzorgde tuin. De geur van bruidsbloemen maakte de nacht zwoel. En de rozen van Belle Rive bloeiden zelfs in oktober nog.

Eindelijk schreed Portia bij aanzwellende muziek over het tapijt over de patio, terwijl de bruiloftplanner met enige moeite de sleep van haar jurk ophield zodat die niet over de stenen kon slierten.

Op een teken van de priester ging iedereen staan met het gezicht naar achteren, zodat ze Portia's triomfmars konden zien. Hier had ze jaren op gewacht.

Nadat ze veilig het altaar had bereikt, was onze groep aan de beurt. Halleigh gaf ons allemaal een luchtkus op de wang toen we langs haar de patio opliepen. Ze vergat zelfs mij niet, wat lief van haar was. De bruiloftplanner stuurde ons een voor een op weg om naast de aangewezen bruidsjonker vooraan te gaan staan. De mijne was een Bellefleur-neef uit Monroe die verbijsterd was toen hij mij zag aankomen in plaats van Tiffany. Ik liep in het langzame tempo dat Dana had benadrukt en klemde mijn boeket onder de gewenste hoek in mijn ineengestremde handen. Ik hield de andere bruidsmisjes nauwlettend in de gaten, want ik wilde het niet verknallen.

Alle ogen richtten zich op mij, en ik was zo zenuwachtig dat ik vergat mezelf af te schermen. In een golf van ongewenste communicatie stroomden de gedachten van de aanwezigen op me af.

Ziet er beeldschoon uit... Wat zou er met Tiffany zijn gebeurd...? Wow, wat een joekels... Schiet alsjeblieft op, ik snak naar een borrel... Wat doe ik hier in godsnaam? Ze sleept me overal naartoe... Ik ben dol op bruidstaart.

Een fotografe ging voor me staan om een foto van me te nemen. Het was iemand die ik kende, een aantrekkelijke weerwolvin genaamd Maria-Star Cooper. Ze was de assistente van Al Cumberland, een bekende fotograaf uit Shreveport. Ik glimlachte naar haar en ze nam nog een foto. Nog altijd glimlachend liep ik over het tapijt en zette het kabaal in mijn hoofd van me af.

Even later ontdekte ik lege plekken in het publiek, een teken dat er vampiers aanwezig waren. Glen had speciaal om een nachtelijke bruiloft gevraagd, zodat hij een paar van zijn belangrijke vampierklanten kon uitnodigen. Toen Portia daarmee instemde, wist ik zeker dat ze echt van hem hield, want ze kon bloedzuigers niet uitstaan. Eigenlijk vond ze ze maar eng.

Over het algemeen mocht ik vampiers wel, omdat ik hun gedachten niet kon afluisteren. Het was eigenaardig rustgevend om in hun gezelschap te zijn. Oké, in andere opzichten was het stressy, maar mijn hersens konden tenminste ontspannen.

Eindelijk bereikte ik mijn aangewezen plek. Ik had gezien dat de bruidsmisjes en -jonkers van Portia en Glen zich in een omgekeerde v hadden opgesteld, met vooraan ruimte voor het bruidspaar. Onze groep deed hetzelfde. Het was me gelukt, en ik slaakte een zucht van verlichting. Omdat ik niet de plaats van het eerste bruidsmisje innam, zat mijn taak erop. Verder hoefde ik alleen maar stil te staan en oplettend kijken, en dat zou moeten lukken.

De muziek zwol voor de tweede keer aan, en weer gaf de priester een teken. De gasten gingen staan en draaiden zich om naar de tweede bruid. Langzaam kwam Halleigh naar ons toe. Ze zag er stralend uit. De jurk die ze had uitgekozen was veel eenvoudiger dan die van Portia, en ze zag er heel jong en lieflijk uit. Ze was minstens vijf jaar jonger dan Andy, misschien wel meer. Halleighs vader, al even fit en gebronsd als

zijn vrouw, stapte naar buiten om Halleigh een arm te geven zodra ze naast elkaar stonden. Aangezien Portia in haar eentje naar het altaar was gelopen (want haar vader was al lang dood), was besloten dat Halleigh dat ook zou doen.

Nadat ik Halleighs stralende lach genoeg had bewonderd, bekeek ik het publiek, dat zich had omgedraaid om de bruid met zijn blikken te volgen.

Er zaten zoveel bekende gezichten tussen: onderwijzeressen van de basisschool waar Halleigh les gaf, agenten van het politiebureau waar Andy werkte, vrienden van de oude mevrouw Caroline Bellefleur die nog leefden en broos waren, Portia's collega's en andere mensen die bij justitie werkten en Glen Vicks cliënten en andere accountants. Bijna alle stoelen waren bezet.

Er waren een paar zwarte gezichten bij en ook een paar bruine, maar de meeste gasten waren rijke blanken. De bleekste gezichten in het publiek waren vanzelfsprekend de vampiers. Een van hen kende ik goed. Bill Compton, mijn buurman en mijn vroegere geliefde, zat ongeveer in het midden achter me, in smoking, waarin hij er heel aantrekkelijk uitzag. Op de een of andere manier zag Bill er altijd ontspannen uit, wat hij ook droeg. Naast hem zat zijn mensenvriendin Selah Pumphrey, een makelaar uit Clarice. Ze droeg een bordeauxrode jurk waar haar donkere haar prachtig bij afstak. Er waren hooguit vijf vamps die ik niet herkende. Ik nam aan dat het cliënten van Glen waren. Zonder dat Glen het wist, waren er ook enkele andere aanwezigen die meer (en minder) dan menselijk waren.

Mijn baas Sam was een zeldzame echte vormveranderaar die in elk dier kon veranderen. De fotograaf was een weerwolf, net als zijn assistente. Voor alle gewone gasten zag hij eruit als een volslanke, vrij kleine Afro-Amerikaanse man in een mooi pak die een grote camera bij zich had. Maar net als Maria-Star veranderde Al bij vollemaan in een wolf. Er zaten nog een paar

andere Weers in het publiek, maar slechts een die ik kende: Amanda, een vrouw van achter in de dertig met rood haar, de eigenaresse van The Hair of the Dog, een bar in Shreveport. Misschien verzorgde Glens firma de boekhouding van de bar.

En er was een weerpanter, Calvin Norris. Calvin had een date meegebracht, zag ik tot mijn plezier, hoewel ik minder blij was toen ik beseftte dat het Tanya Grissom was. Getver. Waarom was zij teruggekomen? En hoezo stond Calvin eigenlijk op de gastenlijst? Ik mocht hem wel, maar snapte de relatie niet.

Terwijl ik in het publiek naar bekende gezichten zocht, had Halleigh haar plaats naast Andy ingenomen. Nu moesten alle bruidsmisjes en -jonkers naar voren kijken om naar de plechtigheid te luisteren.

Omdat ik niet emotioneel bij het gebeuren betrokken was, merkte ik dat mijn gedachten afdwaalden terwijl pastor Kempton Littrell, de anglicaanse priester die normaal gesproken tweemaal per week naar het kerkje in Bon Temps kwam, de trouwdienst leidde. De lampen die waren neergezet om de tuin te verlichten weerkaatsten van pastor Littrells bril en verbleekten zijn gezicht een beetje. Hij leek haast een vampier.

Alles verliep min of meer zoals gebruikelijk. Het was maar goed dat ik het gewend was om bij de bar te staan, want er moest veel worden gestaan en bovendien op hoge hakken. Ik droeg haast nooit hakken en zulke hoge al helemaal niet. Het voelde vreemd om een meter vijfenzeventig te zijn. Ik deed mijn best om niet te wiebelen, dwong mezelf lijdzaam en geduldig te zijn.

Nu schoof Glen de ring om Portia's vinger. De bruid zag er bijna mooi uit, zoals ze op hun ineengestremgelde handen neerkeek. Portia was nooit een van mijn favorieten geweest – en ik ook niet van haar – maar ik wenste haar het beste. Glen was broodmager en had vrij donker, dunnend haar en een grote bril. Als je een castingbureau zou bellen en om een 'type ac-

countant' vroeg, zouden ze je Glen sturen. Maar ik kon rechtstreeks uit zijn gedachten opmaken dat hij van Portia hield, en zij hield ook van hem.

Ik stond mezelf toe even te bewegen en verplaatste mijn gewicht iets meer op mijn rechterbeen.

Toen begon pastor Littrell weer van voren af aan met Halleigh en Andy. Ik bleef stug glimlachen (wat geen enkel probleem was; in de bar deed ik dat de hele tijd) en zag hoe Halleigh mevrouw Andrew Bellefleur werd. Ik bofte. Anglicaanse bruiloften kunnen lang duren, maar de twee bruidsparen hadden voor de korte variant van de trouwdienst gekozen.

Eindelijk zwol de muziek aan tot een triomfantelijke melodie en liepen de pasgetrouwden het huis in. De bruidsstoet ging in omgekeerde volgorde achter hen aan. Op de terugweg van het altaar was ik oprecht blij en stiekem ook een beetje trots. Ik had Halleigh geholpen toen ze het moeilijk had... en straks zou ik eindelijk deze schoenen kunnen uittrekken.

Vanuit zijn stoel ving Bill mijn blik en legde zwijgend zijn hand op zijn hart. Het was zo'n romantisch en volkomen onverwacht gebaar dat ik er even vertederd door raakte. Het scheelde niet veel of ik had geglimlacht, hoewel Selah vlak naast hem zat. Nog net op tijd schoot me te binnen dat Bill een waardeloze smeerlap was, en toen strompelde ik waardig verder. Sam stond een paar meter achter de laatste rij stoelen, gekleed in een wit smokinghemd net zoals ik had aangehad en een zwarte smokingbroek. Ontspannen en op zijn gemak, dat was typisch Sam. Zelfs zijn warrige krans rossig haar paste er op de een of andere manier bij.

Ik glimlachte hartelijk naar hem en hij grijnsde terug. Hij stak zijn duim op, en hoewel de gedachten van veranderaars moeilijk te lezen zijn, kon ik opmaken dat hij mijn uiterlijk en de manier waarop ik me had gedragen goedkeurde. Zijn helderblauwe ogen bleven strak op me gericht. Hij is al vier jaar mijn baas en voor het grootste deel van de tijd kunnen we goed

met elkaar opschieten. Toen ik met een vampier ging daten, was hij eerst behoorlijk van slag, maar later is hij eroverheen gekomen.

Het werd tijd dat ik aan het werk ging, en snel ook. Ik haalde Dana in. 'Wanneer kunnen we ons omkleden?' vroeg ik.

'O, eerst nog de foto's,' antwoordde Dana opgewekt. Haar man kwam naast haar staan en sloeg zijn arm om haar heen. Hij hield hun baby vast, een klein ding ingezwachteld in sekseneutraal geel.

'Dat is toch vast niet nodig,' zei ik. 'Jullie hebben daarnet toch al een heleboel foto's genomen? Voordat Dingetje ziek werd.'

'Tiffany. Ja, maar er moeten er nog veel meer worden gemaakt.'

Ik kon me niet voorstellen dat de familie mij erbij wilde hebben, hoewel mijn afwezigheid de symmetrie in de groepsfoto's zou verstoren. Ik ging Al Cumberland opzoeken.

'Ja,' zei hij, erop los klikkend terwijl de bruidjes en bruidegoms elkaar stralend aankeken. 'Ik heb nog een paar opnamen nodig. Je moet je feestjurk nog even aanhouden.'

'Balen,' zei ik, want mijn voeten deden pijn.

'Luister, Sookie, het enige wat ik kan doen is dat ik jouw groep eerst neem. Andy, Halleigh! Ik bedoel... mevrouw Bellefleur! Als jullie allemaal deze kant op komen, kunnen we jullie foto's afhandelen.'

Portia Bellefleur Vick keek een beetje verbaasd omdat haar groep niet als eerste aan de beurt was, maar ze had te veel mensen die ze moest begroeten om goed nijdig te kunnen worden. Terwijl Maria-Star druk aan de slag ging om het ontroerende tafereel te fotograferen, reed een ver familielid de oude mevrouw Caroline naar Portia toe. Portia boog zich om haar grootmoeder te kussen.

Portia en Andy hadden jaren bij mevrouw Caroline in huis gewoond, nadat hun ouders waren overleden. Vanwege me-

vrouw Carolines slechte gezondheid hadden de bruiloften al minstens twee keer uitgesteld moeten worden. Oorspronkelijk zouden ze het afgelopen voorjaar hebben plaatsgevonden, en dat was een haastklus geweest omdat mevrouw Caroline zo verzwakt was. Ze had een hartaanval gehad en was weer hersteld. Daarna had ze haar heup gebroken. Voor iemand die twee ingrijpende medische rampen had meegemaakt, zag ze er... nou, om eerlijk te zijn, zag ze er gewoon uit als een hoogbejaarde dame die een hartaanval en een gebroken heup had overleefd. Ze had zich opgetut in een beige zijden mantelpak, ze had zich zelfs opgemaakt en haar sneeuwwitte haar zat in de stijl van Lauren Bacall. In haar jonge jaren was ze een schoonheid geweest, haar hele leven lang een dictator en tot voor kort een beroemde keukenprinses.

Vanavond was Caroline Bellefleur in de zevende hemel. Ze had allebei haar kleinkinderen uitgetrouwde, werd overladen met eerbewijzen en Belle Rive zag er grandioos uit dankzij de vampier die haar met een volkomen ondoordringelijk gezicht aanstaarde. Toen Bill Compton had ontdekt dat hij de voorvader van de Bellefleurs was, had hij mevrouw Caroline anoniem een smak geld geschonken. Ze vond het heerlijk om het uit te geven en had geen flauw idee dat het van een vampier kwam. Ze dacht dat het een erfenis van een ver familielid was. Ik vond het ironisch dat de Bellefleurs Bill eerder in zijn gezicht zouden spugen dan hem te bedanken. Maar hij hoorde bij de familie en ik was blij dat het hem was gelukt aanwezig te zijn.

Nadat ik diep adem had gehaald, verbande ik Bills duistere blik uit mijn bewustzijn en glimlachte naar de camera. Ik ging op de aangewezen plek staan om de foto's van het bruidsgeselschap evenwichtig te maken, ontweek de verlekkerd kijkende neef en vloog eindelijk de trap op om me in mijn barkeepers-outfit te hijsen.

Er was niemand boven, en het was een opluchting om in mijn eentje in de kamer te zijn.

Ik wurmde me uit de jurk, hing hem op en ging op een kruk zitten om de riempjes van de knellende schoenen los te maken.

Ineens hoorde ik een geluidje bij de deur en geschrokken keek ik op. Bill stond net over de drempel met zijn handen in zijn zak. Zijn huid blonk zacht en zijn hoektanden stonden uit.

‘Ik ben me hier aan het omkleden,’ zei ik bits. Het had geen zin om moeilijk te doen over mijn staat van ontkleding. Ten slotte had hij me spiernaakt gezien.

‘Je hebt niks gezegd,’ zei hij.

‘Huh?’ Toen snapte ik het. Bill bedoelde dat ik niet tegen de Bellefleurs had gezegd dat hij hun voorvader was. ‘Nee, tuurlijk niet. Je vroeg of ik dat niet wilde doen,’ zei ik.

‘Ik dacht dat je het er in je kwaadheid misschien zou hebben uitgeflapt.’

Ongelovig keek ik hem aan. ‘Nee, sommige mensen hebben tenminste eergevoel,’ zei ik. Hij wendde zijn blik heel even af. ‘Je gezicht is trouwens goed genezen.’ Tijdens de bomaanslag van het Verbond van de Zon in Rhodes was Bills gezicht blootgesteld aan de zon, met misselijkmakende gevolgen.

‘Ik heb zes dagen achter elkaar geslapen,’ zei hij. ‘Toen ik eindelijk opstond, was het grotendeels genezen. En wat betreft die steek onder water over mijn gebrek aan eergevoel... Ik weet niet wat ik als verontschuldiging moet aanvoeren... behalve dat toen Sophie-Anne zei dat ik met je moest aanpappen... Dat deed ik met tegenzin, Sookie. Eerst wilde ik niet eens net doen alsof ik een vaste verhouding met een mensenvrouw had. Ik vond het beneden mijn waardigheid. Ik ben alleen naar de bar gegaan om jou te identificeren toen ik het niet langer kon uitstellen. En het liep die avond heel anders dan de bedoeling was. Ik ben met de Uitzuigers naar buiten gegaan, en ineens gebeurde er van alles. Toen jij degene was die me te hulp kwam, besloot ik dat het zo had moeten zijn. Ik deed wat

ik van mijn koningin moest doen. Daarbij liep ik in een valstrik waaruit ik niet kon ontsnappen. Dat kan ik nog steeds niet.'

De val van de Illlliefde, dacht ik sarcastisch. Maar hij was te ernstig, te kalm, om de draak met hem te steken. Ik wapende alleen mijn eigen hart met hatelijkheid.

'Je hebt een vriendin,' zei ik. 'Je hebt met Selah aangepapt.' Ik sloeg mijn blik neer om te controleren of ik het riempje van de tweede sandaal los had gemaakt voordat ik met moeite de schoen eraf trok. Toen ik weer opkeek, waren Bills donkere ogen strak op me gericht.

'Ik zou er alles voor overhebben om weer bij je te liggen,' zei hij.

Ik verstarde bij het afstropen van de nylonkous van mijn linkerbeen.

Oké, ik stond om verschillende redenen behoorlijk paf. Ten eerste over het Bijbelse 'liggen bij'. Ten tweede omdat hij me zo'n gedenkwaardige bedgenoot vond.

Misschien herinnerde hij zich alleen de maagden.

'Ik wil vanavond niet met je rotzooien, en Sam zit beneden op me te wachten tot ik hem achter de bar kom helpen,' zei ik ruw. 'Ga maar vast.' Ik ging staan en draaide hem mijn rug toe terwijl ik mijn kleren aantrok en het hemd in de broek stopte. Toen waren mijn zwarte hardloopschoenen aan de beurt. Na een snelle blik in de spiegel om te zien of ik nog lippenstift ophad, draaide ik me naar de deuropening.

Hij was weg.

Ik ging de brede trap af en liep door de patiodeuren de tuin in, opgelucht om mijn vertrouwde plek achter de bar te kunnen innemen. Mijn voeten deden nog steeds zeer. Dat gold ook voor het gevoelige plekje in mijn hart waar de naam Bill Compton op stond.

Sam glimlachte vluchtig naar me toen ik haastig achter de bar plaatsnam. Mevrouw Caroline had ons verzoek om een

fooiënpot neer te zetten geweigerd, maar de klanten hadden al een paar biljetten in een leeg longdrinkglas gestopt. Ik had me voorgenomen dat daar te laten staan.

‘Je ziet er beeldschoon uit in die jurk,’ zei Sam, onder het mixen van een rum-cola. Ik reikte een biertje aan over de bar en glimlachte naar de oudere man die het kwam halen. Hij gaf me een royale fooi, en toen ik omlaag keek, merkte ik dat ik een knoopje had overgeslagen in mijn haast om naar beneden te gaan. Ik had een beetje inkijk. Heel even kon ik wel door de grond zakken, maar gelukkig was het geen sletterige knoop maar gewoon een knoop van: hé, kijk eens, ik heb tietten. Daarom liet ik het maar zo.

‘Bedankt,’ zei ik, in de hoop dat Sam niets had gemerkt van die snelle evaluatie. ‘Ik hoop dat ik alles goed heb gedaan.’

‘Ja natuurlijk heb je het goed gedaan,’ zei hij, alsof de mogelijkheid dat ik mijn nieuwe rol zou verknallen geen moment bij hem was opgekomen. Daarom is hij de beste baas die ik ooit heb gehad.

‘Nee maar, goeienavond,’ zei een licht nasale stem. Ik keek op van de wijn die ik aan het inschenken was en zag Tanya Grissom, die plaats en ademruimte innam die veel beter door vrijwel ieder ander gebruikt konden worden. Haar metgezel Calvin was nergens te bekennen.

‘Ha, Tanya,’ zei Sam. ‘Hoe gaat het ermee? Alweer een tijd geleden.’

‘Ach, ik moest in Mississippi wat losse eindjes aan elkaar knopen,’ zei Tanya. ‘Maar ik ben hier op bezoek, en ik vroeg me af of je parttimehulp nodig hebt, Sam.’ Ik klemde mijn kaken op elkaar en zorgde dat mijn handen iets te doen hadden. Tanya ging naast Sam staan toen een oude dame om een glas tonic met een schijfje limoen vroeg. Ik gaf het haar zo snel dat ze me verbluft aankeek en daarna hielp ik Sams volgende klant. Uit Sams gedachten maakte ik op dat hij blij was om Tanya te zien. Mannen zijn soms zulke stommelingen, hè?